

Arrest

nr. 113 708 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. KARSIKAYA *loco* advocaat L. WALLEYN en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 7 december 2012 een tweede aanvraag in op grond van artikel 9 *bis* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 28 maart 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekster werd tevens bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Beide beslissingen werden ter kennis gebracht op 20 juni 2013. Dat zijn de bestreden beslissingen:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf bij haar zoon, ten wiens laste zij is. Wij merken echter op dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te hertellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument wordt bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard, noch dat er sprake van een schending van art. 8 EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst ingediend worden.

Betrokkene kan zich evenmin dienstig beroepen op de Europese Richtlijn 2004/36. Zij is geen burger van de Unie. die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat van die waarvan hij de nationaliteit bezit noch is zij een familielid van zo een Unieburger (artikel 3.1 van de richtlijn).

Verzoekster stelt ook dat zij al drie jaar gescheiden leeft van haar man. Ter ondersteuning legt ze een brief van haar zus voor, die getuigt van haar ongelukkige huwelijk - Ze zou zonder de toestemming van haar man het land niet meer kunnen verlaten, zodat het indienen van een visumaanvraag in de praktijk onmogelijk zou zijn. We aanvaarden dit argument niet als een bijzondere omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat het akkoord van haar man nodig is om terug te keren, noch dat hij dit akkoord niet zou geven.

De elementen van Integratie, met name dat zij in, België verblijft, sociale banden heeft en taallessen heeft gevolgd, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1080...”

En

“bevel om het grondgebied te verlaten

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

1°zij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Eerste middel. In tegenstelling met hetgeen tegenpartij suggereert in haar nota roept het eerste middel geen schending in van de formele motiveringsplicht, doch stelt zij dat de aangehaalde motivering de bestreden beslissing niet in redelijkheid kan ondersteunen, zodat deze het evenredigheidsbeginsel miskent. Dit middel luidt als volgt:

Het eerste middel roept een schending in van de artikelen 9bis §1 en 62 van de wet van 15.12.1980 en van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald het beginsel het evenredigheidsbeginsel.

“Waar de beslissing oordeelt dat het risico dat verzoekster bij een terugkeer naar Iran in de onmogelijkheid zal zijn om dit land nog te verlaten zonder toelating van haar echtgenoot niet kan aanvaard worden als bijzondere omstandigheid, omdat verzoekster niet zou aantonen dat het akkoord van haar man nodig is om terug te keren, noch dat hij dit akkoord niet zou geven.

Terwijl dit risico in redelijkheid wel degelijk als reëel dient te worden beschouwd, en dit risico, zelfs beperkt, een dergelijke ingreep zou betekenen in de persoonlijke vrijheid van betrokkene, dat het niet in aanmerking nemen ervan niet opweegt tegen het belang een aanvraag tot verblijf te kunnen behandelen terwijl de persoon zich nog in het buitenland bevindt.”

Er is wel degelijk een kennelijke wanverhouding tussen de eis van tegenpartij dat de aanvraag vanuit het buitenland zou worden ingediend, en het risico dat verzoekster kan lopen indien zij deze procedure zou volgen. Het is natuurlijk niet mogelijk een bewijs voor te leggen dat de echtgenoot van verzoekster

zich zou verzetten tegen een vertrek uit Iran, doch in de omstandigheden van een feitelijke scheiding van 4 jaar kan dit risico zeker niet als onbestaand worden verworpen, rekening houdend met het wettelijk en cultureel kader van de Islamitische Republiek Iran. Het is immers algemeen bekend dat in Iran gehuwde vrouwen gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan hun echtgenoot, en onder meer zonder diens toestemming niet naar het buitenland mogen reizen. (voetnoot: De Brusselse ambassade van Iran heeft zelfs een formulier hiervoor op haar website (weliswaar alleen in het Perzisch, verzoekster legt een vertaling hiervan voor in bijlage: Formulier 107 toestemming reizen naar buitenland getrouwde vrouwen en kinderen <http://brussels.mfa.ir/uploads/107.htm>)).

Het is dan ook niet redelijk te stellen dat dit geen bijzondere omstandigheden is die het indienen van een aanvraag vanop het grondgebied wettigt, zeker nu verzoekster niet ten laste is van de Belgische overheid doch van haar eigen zoon, die Europese onderdaan is. Het voordeel voor tegenpartij om de aanvraag tot verblijf vanuit het buitenland te kunnen behandelen is immers puur principieel (deze procedure brengt zelfs bijkomende werklust mee voor de overheid) en dus dermate beperkt, dat dit niet rechtvaardigt een persoon te onderwerpen aan een risico van discriminatie en/of onderdrukking vanwege haar echtgenoot, alsook het risico het indienen van de aanvraag inderdaad onmogelijk te maken. Niets belette tegenpartij de verblijfsaanvraag ten gronde te onderzoeken en al dan niet in te willigen. Rekening houdend met het geheel van de context van de zaak is de weigering dit te doen niet proportioneel."

2.1.2. Verzoekster stelt in de synthesesamenvatting dat zij *"geen schending in(roept) van de formele motiveringsplicht, doch (...) dat de aangehaalde motivering de bestreden beslissing niet in redelijkheid kan ondersteunen, zodat deze het evenredigheidsbeginsel miskent."* Het middel zal onderzocht worden vanuit deze benadering.

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden beleidsmatig en *in concreto* zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet, restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag niet alleen klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, hij draagt dienaangaande tevens de bewijslast. Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet hij aantonen dat deze gerechtvaardigd is en rust op de verzoekende

partij de bewijslast voor het aantonen dat er in haar hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidstoezicht uit te oefenen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt.

Verzoekster verwijst in een voetnoot in de synthesesamenvatting naar een formulier met vertaling, van de ambassade van Iran waaruit zou moeten blijken dat vrouwen zonder de toestemming van hun echtgenoot niet naar het buitenland mogen reizen.

Dit gegeven werd echter niet meegedeeld aan de verwerende partij bij het indienen van de aanvraag of bij een latere actualisering, zodat zij er geen rekening mee kon houden.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de aanvraag te besluiten dat die onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en dat *“Betrokkene niet aan(toont) dat het akkoord van haar man nodig is om terug te keren, noch dat hij dit akkoord niet zou geven.”*

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoont dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan, noch toont zij aan dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel. Het tweede middel roept een schending in van artikel 8 EVRM. “Waar de bestreden beslissingen als gevolg zouden hebben dat verzoekster geen andere keuze heeft dan opnieuw naar Iran terug te keren, en zich opnieuw te vestigen bij de echtgenoot die zij sinds meer dan drie jaar heeft verlaten. Terwijl dit een schending zou zijn van haar recht op privé- en gezinsleven.” Ten onrechte stelt tegenpartij dat er geen schending is van art. 8 omdat de beslissing niet als gevolg heeft dat verzoekster naar Iran zou moeten terugkeren, daar zij zich kan vestigen in een ander land om aldaar een visumaanvraag voor België in te dienen. Tegenpartij weet dat in een land waar een vreemdeling geen verblijfsrecht heeft hij/zij ook geen visumaanvraag bij de Belgische diplomatieke post kan indienen. Zij kan uiteraard niet verwachten dat verzoekster zich in een ander land zou vestigen alleen om er aldaar een aanvraag tot verblijf in België te kunnen indienen. Verzoekster stelt niet dat zij een onvoorwaardelijk recht heeft op gezinsleven met haar zoon, wel dat het geheel van de omstandigheden zo is dat de dubbele verstoring van haar privé- en gezinsleven (vertrek naar Iran, risico dit land niet meer te kunnen verlaten, risico op gedwongen samenleving met haar echtgenoot en verstoring van haar huidige leefsituatie bij haar zoon) niet verrechtvaardigd wordt door de eis van tegenpartij om haar aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, te meer daar verzoekster geen enkele garantie heeft dat een aanvraag vanuit het buitenland zonder meer zou worden ingewilligd.”

2.2.2. De kritiek van verzoekster op de nota waarin wordt gesteld dat zij “zich kan vestigen in een ander land om aldaar een visumaanvraag voor België in te dienen”, is niet dienend aangezien dit geen motief is in de bestreden beslissing en derhalve niet tot vernietiging kan leiden.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en dat *“Betrokkene niet aan(toont) dat het akkoord van haar man nodig is om terug te keren, noch dat hij dit akkoord niet zou geven”*.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Betrokkene beroept zich op haar verblijf bij haar zoon, ten wiens laste zij is. Wij merken echter op dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te hertellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument wordt bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard, noch dat er sprake van een schending van art. 8 EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst ingediend worden.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Daargelaten de vraag of het bestaan van verzoeksters gezinsleven op Belgisch grondgebied is aangetoond, dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster beroept zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in haar land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- en/of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op verweerder om verzoekster toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het eventuele gezinsleven van verzoekster in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde anderzijds. De verwerende partij oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook *in casu* kan op grond van het feit dat verzoekster deel zou uitmaken van een gezin in België met haar zoon en tijdelijk van hem zal worden gescheiden, nog niet worden besloten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is. Zo dient ook te worden gesteld dat verzoekster die naar eigen zeggen met een toeristenvisum Nederland binnenkwam op 20 maart 2009, wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven na het verstrijken van dit visum. Ook haar zoon kon er niet van onwetend zijn dat verzoeksters verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven, zo dit al kan worden aangenomen, precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoekster beperkt zich verder ook tot de algemene stelling dat zij in haar thuisland geen waardig en effectief gezinsleven meer kan leiden met haar echtgenoot en dat deze haar geen toestemming zal geven om naar het buitenland te reizen, maar deze algemene uiteenzetting is onvoldoende om *in casu*

te besluiten tot een onvoldoende belangenafweging door de verwerende partij. De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert verzoekster ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag positief wordt beoordeeld. De eerste bestreden beslissing houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

In zoverre verzoekster er daarnaast op wijst dat niet is aangetoond dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zal gaan, wijst de Raad erop dat *in casu* een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen disproportioneel is ten aanzien van een opgebouwd privé- en/of gezinsleven en of de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoekster ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC